

WOUIDA

OF HET
GEVONDEN KIND

door
E. GERDES

NIJKERK-G.F. CALLENBACH

F.V.H.

„Wat lees je daar, lief kind?“ blz. 10

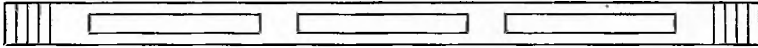
WOUDA
OF HET GEVONDEN KIND

DOOR

E. GERDES

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

WAARIN VERTELD WORDT HOE IEMAND SOMS
IETS KRIJGEN KAN, WAARAAN HIJ NIET
HET MINST GEDACHT HEEFT.

Ik zal u eene geschiedenis vertellen, die al wel meer dan honderd jaar geleden heusch gebeurd is, in een land hier ver vandaan. Het was in een tijd toen er veel oorlog was en de menschen soms van stad tot stad en van dorp tot dorp moesten vluchten om hun leven te redden.

Zoo woonde er in het dorp H. een boer, die tot dusver met zijne vrouw een gerust leven geleid had, maar nu door den oorlog genoodzaakt werd het dorp te verlaten. De vijanden van zijn land waren reeds dichtbij en er was dus geen tijd te verliezen, zoo hij nog iets wilde redden. Hij pakte alles wat hij aan goud en zilver en kleedingstukken had bijeen, laadde dat op een wagen en verliet zijn huis, in de hoop dat hij het onbeschadigd zou weervinden. De boer heette Zwaber en leefde recht gelukkig met zijne vrouw, omdat zij

beiden den Heer lief hadden. Kinderen bezaten zij niet, hoewel de boer er reeds dikwijls naar verlangd en er zelfs God om gebeden had. Maar vrouw Zwaber zeide altijd: „Wees maar gerust, lieve man, als de Heer wil zal Hij ons wel op zijn tijd een kind schenken.”

Met haast verlieten zij het dorp, want de vijanden waren achter hen, en zij hadden nog een paar uren te rijden eer zij in de streek kwamen, waar zij veiliger waren. Het was reeds schemeravond en de weg liep door een groot bosch, waar geen huis en geen herberg was. De paarden, die den wagen trokken, deden zeer hun best om voort te komen. Plotseling echter blijven zij stilstaan.

„Wat is er, Zwaber?” vraagt de boerin, bang dat er een ongeluk gebeurd was.

„Ik weet het niet, vrouw,” antwoordt de boer, die de paarden een klap met de zweep geeft. „Vort, bles!”

Maar de paarden verroeren zich niet.

„Het is toch zonderling!” zeide de boerin.

„Wat scheelt er toch aan? Kijk toch eens op den weg. Misschien ligt er iets.”

„Ik kan niet begrijpen wat er aan scheelt,” pruttelde de boer. „De paarden loopen anders zoo goed, en juist in dit oogenblik, nu wij in zoo groot gevaar zijn, blijven de beesten staan. Ik wil toch eens zien wat er gaande is.”

De boer stapte van den wagen en keek naar de paarden. Maar hij kon geen onraad zien. Ook was het reeds donker en hij had geen lantaarn meêgenomen.

Eensklaps hooren de boer en zijne vrouw een geluid alsof er een klein kind schreeuwt.

„Och, och!” roept de boerin medelijdend uit. „Daar ligt zeker een kind aan den weg, en nu willen de paarden er niet voorbij. Kijk eens goed wat er is.”

Nu ging de boer op het geluid af en na een weinig zoekens vond hij een goed ingebakerd kindje onder een dikken boom liggen. Het kindje schreide bitter, alsof het jammerde naar de moeder.

„Och, dat arme wicht!” riep de boerin, toen Zwaber haar het kindje gaf en weer op den wagen klom.

De paarden liepen nu weêr zoo hard als zij loopen konden, en het was niet noodig verder de zweep te gebruiken.

„Och, och!” riep de boerin gedurig, die haar best deed om het kind tot bedaren te brengen, „och, och! wat een snoeperig dotje is dat! Kijk eens, Zwaber, wat een snoepje.”

Maar Zwaber had wel wat anders te doen dan naar het kindje te kijken; hoe gaarne hij het ook gedaan zou hebben, nu was het onmogelijk, daar hij maken moest dat zij voort kwamen.

„Lieve vrouw,” zeide hij, „dek het wurmpje maar goed toe. Het zal koud zijn geworden.”

„Van wien zou dat kindje wel zijn?” vroeg de boerin. „Het is een meisje en ziet er rijk gekleed uit.”

„Wacht maar totdat wij te B. zijn,” zeide de boer, „daar zullen wij misschien hooren van wien het kind is.”

„Maar als nu eens niemand het wist, en er niemand kwam om het kind, wat dan?” vroeg de boerin, die heimelijk hoopte, dat zij het meisje mocht behouden.

„Wel,” antwoordde de boer, „als er niemand om het

meisje komt, dan zullen wij het er voor houden, dat de Heer uit den hemel ons dit kindje geschonken heeft."

„Ja," zeide de boerin en een glimlach kwam op haar gelaat, „en dan zullen wij het opvoeden alsof het ons kind ware."

„En hoe zullen wij het dan noemen?" vroeg de boer. De boerin dacht een oogenblik na en zeide:

„Mij dunkt, lieve Zwaber, wij moeten het *Wouda* noemen, want het is in het woud gevonden."

„Heel goed," zeide de boer. „Ik ben maar blij, dat wij uit alle gevaar zijn: want zie, daar is de poort van de stad al."

Dit zeggende, reden zij de stad binnen, tegelijk met andere menschen, die hier eene veilige schuilplaats zochten.

II.

WAARIN VERTELD WORDT WELKEN BIJNAAM
WOUDA KREEG.

Een maand later woonde boer Zwaber met zijne vrouw weder op hun dorp. De vijanden waren verslagen en de oorlog was geëindigd. Nu was er overal vrede in het land en de menschen waren blijde, want oorlog brengt angst en treurigheid.

Vele ouders hadden hunne zoons, die als soldaten

gediend hadden, verloren, en menige moeder schreide over haren zoon, die gevangen genomen of verminkt was. Ook waren vele menschen achteruit gegaan, door schade in hunne zaken, of wier huizen in den oorlog door den vijand waren verbrand.

O, de oorlog is zoo treurig! Laat ons den Heer danken, dat er in ons land vrede is, en laat ons Hem bidden, dat er vrede blijft!

Boer Zwaber had niet veel door den oorlog geleden. De vijanden waren wel in zijn dorp geweest, maar hadden zijn huis gespaard. Verscheidene andere boeren waren arm geworden, maar Zwaber niet. Integendeel, hij was rijker naar het dorp teruggekeerd dan dat hij het verlaten had.

Immers, hij had een kindje medegebracht, een allerliefst meisje, dat hij, zooals wij reeds weten, op den weg gevonden had. Niemand wist van wien het kind was. Zwaber had alle moeite gedaan om te ontdekken, wie de ouders van het kind waren, maar niemand kon hem inlichting geven. Hij was ook bij den burgemeester van de stad geweest om hem mededeeling te doen, hoe en wanneer hij het kind gevonden had, en de burgemeester had hem gezegd, dat het kind dan maar naar een bestedelingshuis moest gebracht worden. Maar de boer verzocht, ook uit naam zijner vrouw, de kleine Wouda te mogen behouden. Zij hadden zelf geen kinderen en zouden het zoo lang als hun eigen kind groot brengen, totdat de wettige ouders van het meisje gevonden waren. De burgemeester, die Zwaber als een vroom en rechtschapen man kende, had er niets tegen, dat de

boer het kind medenam en opvoedde. En zoo waren dan Zwaber en zijne vrouw rijker tehuis gekomen dan zij geweest waren.

De boerin had intusschen de kleine Wouda recht moederlijk verzorgd. Het kind kreeg elken dag zooveel melk als het maar wilde, en de boer, die dol veel van kinderen hield, voerde het tusschenbeide zelf pap, en de boerin schudde van het lachen als Zwaber den paplepel hanteerde. Van lieverlede leerde het kind eten en loopen, en toen het een paar jaar oud was, babbelde het reeds alleraardigst. De kleine Wouda wist niet anders of de boer en de boerin waren hare ouders, en zij had de goede menschen ook recht lief.

Het kind groeide zeer voorspoedig op en toen Wouda tien jaar oud was, kon zij hare pleegouders reeds goed helpen in allerlei werkzaamheden. Men kon Wouda evenwel aanzien, dat zij geen kind was van arme menschen. Zij had zulk een fijn en zacht gezichtje, zulke teedere handjes en mollige voetjes, dat de boerin tegen Zwaber zeide: „Het kind is veel te teer om grof boerenwerk te doen en om grove boerenkleeren te dragen.” Dat vond de boer ook en daarom mocht Wouda slechts licht werk in het veld doen; zij mocht mede als de vruchten geplukt werden, of als de knechts en de meiden het hooi binnen haalden. Maar anders bleef ze thuis bij de boerin en zat te naaien of te breien. Daarbij droeg zij geen boerenkleeding. Neen, de boer had voor haar mooie kleeren laten maken, en zij droeg zulke fijne laarsjes, dat de andere kinderen van het dorp haar altijd de „*boerenjongefrouw*” noemden.

Boer Zwaber had zijn pleegkind ook naar school gezonden, waar Wouda goed leerde en weldra kon lezen. De boerin had gezorgd, dat Wouda ook vroegtijdig met den Zaligmaker der wereld bekend werd en toen zij nog maar zes jaar oud was, kende zij reeds de meeste geschiedenissen uit den Bijbel. En naarmate Wouda opgroeide, nam zij toe in leergierigheid, gehoorzaamheid en liefde tot den Heer, zoodat zij weldra bemind werd door ieder, die haar zag of kende.

Inmiddels was Wouda twaalf jaar oud geworden en nu kwam de tijd, dat zij hare pleegouders van nut kon zijn. De boer had namelijk een groote kudde schapen, die hij van tijd tot tijd moest laten weiden. Doch hij kon geen goeden herder voor zijne schapen vinden. Zoodra Wouda dit bemerkte, bood zij haar diensten aan en zeide:

„Lieve vader, ik kan best de schapen hoeden. Als Tiras, de trouwe hond, bij mij is, zal ik wel zorgen, dat de schapen het goed hebben. Ik zal er best op passen.”

Boer Zwaber vond dat heel goed. Sedert dien tijd ging Wouda nu en dan, vergezeld van Tiras, den herdershond, naar de heide, dicht bij het dorp, om de schapen te weiden. En liefst nam zij dan haar boek met Bijbelsche geschiedenissen mede, om als de schaapjes rustig graasden, iets te kunnen lezen.

III.

WAARIN WOUDA BEZOEK VAN EEN
VREEMDELING ONTVANGT.

Op zekeren dag zat Wouda op een kleinen heuvel. Hare schaapjes weidden dicht bij haar en Tiras lag aan hare voeten. Wouda las in haar boek, maar verloor de schapen niet uit het oog, want zij wist, dat deze haar toevertrouwd waren. Eensklaps stond Tiras op en wendde den kop rechtsaf, alsof hij iets vreemds zag aankomen. Inderdaad kwam er in de verte een heer aan, die regelrecht op den heuvel afgang, waar Wouda zat te lezen.

Tiras begon te knorren.

„Stil, Tiras!” zeide Wouda, die den vreemdeling ook zag aankomen.

Oogenblikkelijk gehoorzaamde Tiras; hij zette zich weder stil naast Wouda neder, maar hield het oog steeds op den vreemdeling gericht.

Intusschen was deze naderbij gekomen. Het was een heer van ongeveer veertig jaar, die er uitzag alsof hij langen tijd in warme landen gewoond had. Hij verwonderde zich zeer zulk een net gekleed herderinnetje te zien, dat daar op den heuvel zat te lezen als een prinses.

Tiras begon weêr te brommen, maar op bevel van Wouda kroop hij stil aan hare voeten.

De vreemdeling bleef voor Wouda staan en groette haar vriendelijk.

„Wat lees je daar, lief kind?” vroeg hij.

„De geschiedenis van Jozef,” antwoordde Wouda beleefd.

„En bevat je die?”

„O ja, het is een heel mooi boekje, meneer.”

„Hou je veel van lezen?”

„Ja, meneer, heel veel,” antwoordde Wouda. „Ik heb thuis een heele boel mooie boeken, die moeder mij gegeven heeft.”

„Hoe heet je, mijn kind?” vroeg de vreemdeling, die Wouda telkens aanzag.

„Wouda, meneer.”

„En je vader?”

„Zwaber.”

„En woon je hier ver vandaan?”

„Neen, meneer, daar op de eerste boerenhofstede achter de kerk.”

„Is er een goed logement in het dorp?” vroeg de vreemdeling eenige oogenblikken later.

„Jawel, meneer,” antwoordde Wouda. „De Kroon is een goed logement. Daar komen wel eens meer vreemdelingen. Zal ik u den weg wijzen?”

„Dank je,” zeide de vreemdeling. „Ik zal het wel vinden. Maar zeg eens, hou je ook veel van den Heere Jezus?”

Wouda kleurde bij deze vraag.

„Antwoord mij maar gerust, lief kind,” zei de vreemdeling. „Je kunt mij gerust vertrouwen, want ik heb ook den Heere Jezus lief.”

Wouda zag den vreemdeling vriendelijk aan en zeide toen zacht:

„Ja, meneer, ik heb den Heere Jezus wel een beetje lief, maar niet genoeg, want ik denk veel te weinig aan Hem.”

„O, mijn lief kind,” zeide de vreemdeling, „dat moet je niet doen. De Heere Jezus heeft je zoo lief gehad, dat Hij voor je uit den hemel nedergedaald is en Zijn bloed voor je gegeven heeft om je zalig te maken. Daarom moet je Hem ook steeds beminnen, wijl Hij je Zaligmaker is, en gedurig moet je denken aan den hemel, waar allen komen, die aan Jezus hun gansche hart gegeven hebben. Zul je dat ook doen?”

Wouda zag den vreemdeling verwonderd en toch met blijdschap aan, en zeide toen:

„Ik zal het biddend doen.”

„Goed, mijn kind,” zei de vreemdeling. „Doe dat en de Heer zal je zegenen. Ik denk je wel eens weer te zullen zien. Vaarwel!”

Nu ging de vreemdeling heen en Wouda zag hem nog langen tijd na, totdat hij achter de boomen verdwenen was.

„Dat is een vriendelijke man!” dacht Wouda. „Hoe belangstellend en oprecht zag hij mij aan! O, ik zou wel al mijn leven met hem willen praten.”

IV.

WAARIN WIJ VERNEMEN WIE Wouda IS.

Toen Wouda tegen den avond hare schaapjes naar huis geleid had en bij den boer teruggekomen was, vond zij hare pleegmoeder alleen in de kamer. Zij vertelde haar dadelijk wat er dien dag gebeurd was en deelde haar ook het gesprek mede, dat zij met den vreemdeling gehouden had.

De boerin hoorde alles geduldig aan en zeide:

„Wel, dat is zonderling. Daar straks is er een boodschap van den burgemeester gekomen, met verzoek of Zwaber terstond bij hem wilde komen, daar er een vreemdeling was, die hem gaarne eens wilde spreken.”

„Wat zou die vreemdeling wel willen?” vroeg Wouda. „Ik geloof niet, dat hij eenig kwaad in den zin heeft, want het is zoo'n aardige man en hij heeft zoo vriendelijk met mij gesproken.”

„Kwam Zwaber nu maar thuis!” zeide de boerin, „dan wisten wij wat het was, want ik kan wel zeggen, dat ik een beetje ongerust ben.”

„Zal ik eens naar buiten gaan en kijken, waar vader blijft?” vroeg Wouda.

„Neen kind,” antwoordde de boerin, „dat is niet noodig. Zwaber zal wel dadelijk hier zijn.”

In dit oogenblik ging de deur open.

De bode van den burgemeester trad binnen en verzocht uit naam van den burgemeester of de boerin zoo goed wilde zijn om dadelijk met Wouda bij den burgemeester te komen.

„Ik met Wouda?” vroeg de boerin.

„Ja, vrouw Zwaber,” zeide de bode; „de burgemeester wacht u terstond. Er is een vreemdeling bij hem, die er groot belang bij schijnt te hebben om u en vooral Wouda te spreken.”

Nu ging de bode heen.

„Het is zonderling,” zei de boerin bij zich zelve, terwijl zij zich kleepte om netjes bij den burgemeester te kunnen verschijnen. „Het is zonderling. Wat voor

belang kan die vreemdeling bij Wouda hebben? Ik hoop maar niet, dat hij ons het lieve kind”

Zij sprak den volzin niet uit, maar haastte zich naar den burgemeester.

De vreemdeling had wel degelijk belang bij Wouda. Dat zult ge spoedig hooren. Die heer was terstond, nadat hij Wouda verlaten had, naar het huis van den burgemeester gegaan en had hem daar het volgende verteld:

„Voor meer dan twaalf jaren geleden, woonde ik op ruim tien uren afstands van dit dorp. Het was toen een treurige tijd voor mij. Niet alleen was mijn vrouw gestorven, die mij een dochtertje naliet van ongeveer zes weken, maar ook de oorlog noodzaakte mij de vlucht te nemen. Ik kon echter niet zoo spoedig vluchten als ik wel wilde, daar ik nog eerst eenige belangrijke zaken in orde te brengen had. Om echter mijn dochtertje niet in mijn gevaar te doen deelen, besloot ik het kind naar de stad L. te zenden, waar de ouders mijner overleden vrouw woonden en waar ik ook zelf heen wilde. Ik vertrouwde mijn dochtertje toe aan de zorg eener dienstbode, die mij beloofde als eene moeder voor het kind te zorgen, en wie ik een groote geldsom ter hand stelde voor hare moeite. De meid vertrok, en in de hoop, dat ik mijn kind gezond en wel bij mijne schoonouders zou vinden, reisde ik den volgenden dag af. Maar hoe verwonderd en verschrikt zag ik op, toen mijne schoonouders mij zeiden, dat zij niets van het kind gezien hadden. Alle nasporingen werden door ons in 't werk gesteld, om het

kind en de meid te vinden, maar tevergeefs. Ook was het toen een treurige tijd om onderzoek te doen, daar de oorlog juist in deze streek uitgebroken was. Tot overmaat van ramp moest ik naar Indië, en zielsbedroefd, dat ik niets van mijn kind wist, nam ik afscheid van mijne schoonouders, die mij beloofden alle pogingen in het werk te stellen, om mijn dochtertje en de meid op te sporen.

Jaren lang hoorde ik niets, dat mij hoop gaf mijn kind weder te zullen vinden, totdat ik, een maand geleden, bij mijne terugkomst in het vaderland, vernam dat de meid in eene gevangenis gestorven was, waarin men haar wegens diefstal had opgesloten. Voor haren dood had zij bekend, dat zij dezelfde was aan wie ik mijn kind had toevertrouwd, en zij deelde mede, dat zij het kind dicht bij het dorp H. in een groot bosch onder een boom gelegd had en weggeloopt was, hopende dat het wel door anderen zou gevonden worden.

Nu was mijn eerste werk naar de stad D. te gaan, die niet ver van het dorp H. ligt, om bij den burgemeester inlichtingen te vragen. Gelukkig wist deze mij te vertellen, dat zekere boer Zwaber, uit het dorp H., het kind twaalf jaar geleden in het bosch gevonden had en zich bereid had verklaard het kind als zijn eigen dochtertje te zullen opvoeden.

En nu, mijnheer de burgemeester," dus vervolgde de vreemdeling zijn verhaal, „kom ik u vragen of mijn kind nog leeft en of ik het eindelijk weder zal zien. Ik heb den Heer zoo vurig gesmeekt mij niet te laten sterven, voordat ik mijn kind weder zou zien, — en zie de Heer is, geloof ik, bezig mijn gebed te verhooren."

„Dat doet de Heer ook,” zeide de burgemeester. „Ik kan u gelukkig mededeelen, dat uw kind nog leeft; het is een allerliefst, godvreezend meisje geworden. Ik zal eerst den boer en daarna de boerin met het kind bij mij laten komen, dan kunt u alles zelf hooren.”

En gelijk de burgemeester gezegd had, geschiedde het ook. Maar ik behoef u niet te zeggen, hoe verwonderd boer Zwaber en zijne vrouw opzagen, toen zij hoorden dat deze heer de vader van Wouda was. Ook is het niet noodig te vertellen hoe gelukkig de vreemdeling was, toen hij eindelijk zijn kind wederzag, en in dat kind hetzelfde meisje vond, dat hij des middags aan den weg had gezien en gesproken. Hij weende tranen van blijdschap, toen hij Wouda aan zijn hart drukte, en dankte den Heer voor de verhooring van zijne gebeden. Ook dankte hij boer Zwaber en zijne vrouw zeer voor hunne liefderijke verpleging, en daar zij zeer bedroefd waren, dat zij nu hunne lieve Wouda zouden moeten missen, beloofde Wouda's vader op het dorp een mooi huis te laten bouwen en daar te komen wonen, opdat Wouda toch altijd in de omgeving zou zijn.

Zoo gebeurde het ook. Wouda's vader bleef op het dorp wonen, dicht bij de pleegouders van het kind. En dat Wouda gelukkig was, kunt ge wel begrijpen. Zij bleef boer Zwaber en zijne vrouw even hartelijk liefhebben, en hing ook met haar gansche hart aan haren vader, die haar verder opvoedde in de vrees en vermaning des Heeren.

